

**СТАНЬО ЖЕЛЕВ
НИКОГА НЕ СЕ
ДОВЕРЯВАЙТЕ НА ДЕМОН**

chitanka.info

Центърът на Армингтън беше лабиринт от тесни, павиранi улички, които се преплитаха и кръстосваха на всеки няколко метра. Сърцето на града беше претъпкано с ярко осветени павилиони, уютни заведения и процъфтяващи театри. Беше изключително лесно да се изгубиш сред глъчката, примамен от неоновите светлини и пъстрите плакати. Да изчезнеш безследно дори.

Хейзъл Найт стоеше наведена и със затворени очи, опитвайки се улови полъха на магическа енергия, който бе усетила преди миг. До нея покорно седеше верният ѝ спътник, снежнобелият вълк Алек. Той притежаваше същия нюх за магия като Хейзъл, дори още почувствителен. Именно той я беше довел до това място. Никой от пешеходците наблизо не намираше гледката на наведената жена и вълка до нея за странна, защото Хейзъл ги бе обгърнала с една от своите илюзии, която ги скриваше за нетренираното око. Не невидими, защото тогава хората щяха да се удрят в тях непрестанно, а маскирани като нещо друго. В случая бяха малка, западнала будка за вестници с надпис „Затворено“. Илюзиите бяха специалитет на Хейзъл. Точно тази не ѝ костваше почти никакво усилие. Можеше да я поддържа дори наасън.

Хейзъл обаче изобщо не мислеше за сън в момента. Не, тя беше съсредоточена и нащрек. Алек я бе довел тук и тя самата можеше да се закълне, че бе усетила нещо, макар и за много кратко. Дори и най-опитните магьосници винаги оставяха някаква остатъчна енергия след себе си. Трябваше просто да го намери отново, за да бъде сигурна, че е дело на нейния враг.

Внезапно я удари миризмата на развалени яйца. Демонична магия. Тя въздъхна и отвори очи. Точно както се опасяваше. Алек започна да ръмжи — и той го беше усетил. Някоя нещастна душа бе отвлечена от това място. Буквално. За демоните човешката душа бе най-ценният ресурс.

Хейзъл се изправи и извади малка карта на Армингтън, на която нанесе точното си местоположение. След това се запъти към най-близкото заведение. Трябваше ѝ повече информация.

За щастие нямаше много хора, което означаваше, че лесно привлече вниманието на бармана.

— Какво ще бъде? — попита той.

— Скоч. Чист — отвърна Хейзъл.

— Веднага, красавице.

Тя се усмихна тъжно, както всеки път когато някой ѝ правеше комплимент. Винаги когато бе сред хора, Хейзъл изграждаше илюзия около себе си, за да прикрие истинската си самоличност. Правеше същото и за Алек, когото обикновено маскираше като пудел. Не можеше да си спомни, как точно се беше маскирала този път, но явно прикритието ѝ бе впечатлило бармана, защото той ѝ донесе питието доста бързо, въпреки че очевидно имаше клиенти, поръчали преди нея. Това щеше да улесни нещата.

— Какво прави хубаво момиче като теб навън толкова късно? — попита барманът със самоуверена усмивка.

Хейзъл се престори че отпива преди да отговори, отново с помощта на илюзия. Не можеше да си позволи да пие алкохол по време на разследването, но и не можеше да започне с въпросите веднага. Трябваше първо да го предразположи малко.

— О, просто разглеждам. В Армингтън съм само за няколко дни и искам да видя колкото се може повече! Толкова е красиво тук!

— Така е! Градът на събуднатите мечти! Все пак трябва да бъдеш предпазлива по това време, особено щом си сама. Не мога да те виня де — нощем в Армингтън се случва истинската магия!

Хейзъл се засмя леко при споменаването на „истинската магия“, но придале на илюзиията си притеснено изражение.

— Предпазлива? Защо?

— Не следиш ли новините? За последните няколко месеца имаше десетки случаи на безследно изчезнали хора. Улиците на Армингтън вече не са толкова безопасни. Носят се злокобни слухове. Хората не спират да си шушукат и да се оглеждат през рамо, а полицията мълчи.

— О, това е ужасно! Но със сигурност нещо такова не се е случвало наблизо, нали? По тези улички винаги има толкова хора.

— Разбира се, че не! Макар че — барманът се смръщи леко, — ако трябва да съм честен... не, сигурен съм, че е просто от параноята.

Хейзъл се наклони напред.

— Какво?

— Просто... тази сутрин, докато изхвърлях боклука, видях как двама мъже се боричкат. Единият бе сграбчил другия и му бе закрил устата, за да не може да вика за помощ. Изглеждаше, сякаш го отвлича.

Аз веднага се втурнах да го спра, но когато стигнах, имаше само един мъж — този, който си помислих, че отвлича другия. Попитах го какво става, а той просто ме напсува и си тръгна запъхтян. Цялата тази история с изчезванията явно ме кара да си въобразявам неща. Всички в Армингтън са доста стресирани.

— Как изглеждаше мъжът? — попита Хейзъл.

— Гола глава. Къси мустаци. Със сигурност не беше по-висок от метър и седемдесет. Може би на около петдесет години. Дълго тъмносиньо палто.

Хейзъл кимна. Описанието съвпадаше с това, което бе чула от свидетели на някои от другите местопрестъпления.

— А другият мъж?

Барманът я изгледа объркано.

— Този, когото съм си въобразил?

— Да.

— Ъм, горе-долу същата височина. Кафява коса. Очила. Измачкан костюм. Около тридесетгодишен, може би по-млад.

— Нещо друго?

— Не се сещам. Виж, скъпа, виждам, че те разстроих с тези приказки за отвлечания, за което съжалявам. След половин час ми приключва смяната и ако искаш, ще те придружа до вас, за да не се страху...

Хейзъл вече я нямаше.

* * *

Старата изоставена метростанция на Армингтън беше неин дом и щабквартира. Мястото бе защитено от половин дузина различни илюзии, които прикриваха присъствието ѝ толкова добре, че дори и ако някой се опитваше да я намери там, нямаше да успее. За ток тя ползваше малък, но ефективен генератор, който бе сглобила сама. Всяка част бе закупена от различен магазин. Хейзъл беше много предпазлива.

А в този момент — и много ядосана.

Шест месеца. Тридесет и седем отвлечания — вече тридесет и осем — и тя не можеше да каже, че е по-близо до залавянето на

мистериозния си враг, отколкото беше в началото на разследването. Поне за разлика от полицията, тя знаеше какъв е мотивът. Демоните имаха нужда от души, както хората — от въздух, но изчадията не притежаваха силите да ги изтръгват сами. Единственият начин, по който демон можеше да вземе нечия душа, е да го накара да я предаде доброволно, най-често в замяна на някаква услуга.

Хората обаче нямаха ограниченията на демоните и можеха да използват силна черна магия, за да откраднат нечия душа. Този, който беше отговорен за отвлечанията, най-вероятно служеше на демон. Това бе единственото обяснение за броя на откраднатите души.

Засега това заключение изобщо не бе улеснило разследването.

Тя означи мястото на днешното похищение на много по-голямата карта на Армингтън, която бе на стената. Всички местопрестъпления бяха отбелязани там, заедно със снимки на изчезналите хора и приблизителния час на тяхното отвлечане. Както всички други атаки, мястото и времето на атаката бяха напълно произволни. Нямаше определен интервал от време между атаките. Жертвите нямаха никаква връзка. Не се познаваха, не си приличаха. Хейзъл знаеше, че за демона те нямаха нужда да си приличат, защото душата си е душа, независимо чия е. Това означаваше, че жертвите бяха подбиранi от неговата марионетка. Това на свой ред означаваше, че трябва да има някаква систематичност в избора му.

Всяко решение, което хората взимат, е поради определена причина. За цялата човешка раса е характерно да изгражда ред от хаоса, да прилага логика към нелогичното, да създава последователност от непредсказуемото. Този начин на мислене е присъщ на всеки един от нас.

Това означава, че изборът му не може да е изцяло произволен или безпричинен. Той **иска** да бъде непредсказуем, за да не бъде заловен. Той **иска** всяка жертва да бъде избрана на напълно произволен принцип. И на пръв поглед е така. Но точно това желание го прави предвидим. Всяка жертва **трябва** да бъде различна от предишните. Те не могат да имат абсолютно нищо общо. Това е начинът, по който ги подбира. Силна параноя. Прекалено силна. Освен ако...

Погледът на Хейзъл се насочи към най-ранните отвлечания.

Този начин на мислене съответства на човек, който иска да поправи грешка. Както когато без да искаме обидим някого. Известно време след това да сме по-мили и учтиви с тях от обикновено, за да възстановим отношенията си. Ако той се старае толкова много да бъде непредсказуем в избора си сега, това означава...

Тя взе една от снимките.

Това означава, че в началото е бил прекалено предсказуем и някоя от първите му жертви може да се свърже директно с него. По всяка вероятност най-първата.

Снимката беше на двадесет и шест годишната сервитъорка Нанси Хамилтън.

* * *

Кафенето, в което работеше Нанси, преди да изчезне, бе невзрачно и не особено добре поддържано. Собственикът, Бил Донован, беше единственият, който все още работеше в него.

— Какво искате да знаете за Нанси? Полицията вече ме разпитва. Затвориха кафенето за две седмици, докато „разследваха“. Съсираха ми бизнеса.

Хейзъл беше започнала да се отчайва. В началото идеята да проучи Нанси Хамилтън ѝ се струваше разумна, но след безрезултатните разговори с близките и роднините на жертвата, тя осъзна, че всъщност разсъжденията ѝ може да са напълно погрешни. Въпреки това реши да мине през работното място на Нанси. Вероятността да намери каквото търсеше беше малка, но все пак я имаше.

— Г-н Донован, искам да знам дали е имало някой от персонала или от клиентите, който да е проявявал необичаен интерес към Нанси. Дали някой я е заплашвал или би искал да ѝ стори нещо? Дали някой би спечелил от нейното изчезване?

Донован изсумтя.

— Едни и същи въпроси. Както казах и на полицията, имаше един тип. Грейвс. Джонатан Грейвс. Той идваше тук всеки ден и не спираше да зяпа Нанси. Опитваше се да я заговаря. Понякога ѝ

посягаше също. Тя не го харесваше особено. Не спираше да се оплаква, че я тормози.

Хейзъл си спомни името. Джонатан Грейвс беше сред първите заподозрени в отвлечането на Нанси. Обвиненията паднаха, когато полицията не успя да намери никакви основателни доказателства. Когато отвлечанията продължиха, без вече да имат връзка с Грейвс, полицията забрави за него изцяло. Това съвпадаше с профила, който Хейзъл бе изградила за похитителя.

— Как изглеждаше господин Грейвс?

— Дълга, прошарена коса. Смешен стар костюм. На около петдесет години.

— Гладко избръснат? Около метър и седемдесет?

— Да.

— И след изчезването на Нанси не е идвал нито веднъж?

— Не.

Малкото съществуващи описания на похитителя от свидетели го определяха като гологлав мъж с мустаци и дълго палто. Промяната на облеклото и външния вид съвпадаше с представата на Хейзъл за мъж, който иска да се дистанцира от самия себе си, за да не бъде разпознат. Изглежда Джонатан Грейвс беше този, когото търсеше. Ядосан на Нанси, поради липсата ѝ на интерес към него, Грейвс я дава на демона. Краткият му престой в ареста го изплашва достатъчно, че да го накара да промени вида си и да избира жертвите си произволно, за да не бъдат свързани с него. Всичко съвпадаше.

— Случайно да имате у вас нещо, което да принадлежи на господин Грейвс? Може би е забравил нещо при едно от своите посещения?

— Ами, всъщност, да. Той оставил едно тесте с карти тук и каза да го предам на Нанси като подарък, когато я видя, защото тя беше болна тогава и не дойде на работа. Каза, че някога е бил фокусник в цирк. Май искаше да я заведе в дома си, за да я научи на няколко трика. — Донован се подсмехна.

— Тестето още ли е у вас?

— Да, така и не се сетих да го дам на Нанси, преди да изчезне. Някъде отзад е.

— Може ли да ми го дадете?

— Зависи.

Хейзъл въздъхна и му подаде празен лист хартия, който чрез илюзия приличаше на банкнота от петдесет долара. Донован се ухили и го взе.

— Ей сега ще го донеса.

— Нека само ви попитам нещо първо. Нанси е работела за вас и очевидно Грейвс я е тормозел. Защо не сте се намесили? Защо не му казахте да спре или да си тръгне?

— Защото беше редовен клиент и оставяше щедри бакшиши. В замяна нямах против да зяпа Нанси, колкото си иска.

— Разбирам — процеди Хейзъл през зъби.

Донован отиде да вземе тестето. Докато го чакаше, Хейзъл обмисляше точно по какъв начин да му вгорчи живота. Бил Донован не беше директно отговорен за отвлечането на Нанси, но неговата безотговорност със сигурност бе изиграла своята роля. Коя илюзия да използва? Можеше да го накара да си мисли, че го сърбят зъбите. В началото съвсем леко, но постепенно все повече и повече. Не дотолкова, че да му причини болка, но достатъчно, че да го държи буден нощем. За няколко месеца.

Донован се върна и й подаде тестето. Картите бяха невероятно красиви и пъстри, с изключително детайлни илюстрации.

— Благодаря ви, г-н Донован. Довиждане.

Хейзъл излезе от кафенето с тестето карти в ръка. Тя знаеше, че няма никакъв смисъл да потърси Джонатан Грейвс на неговия собствен адрес. Толкова предпазлив мъж сигурно се бе изнесъл веднага след като е бил освободен от ареста. За щастие, тя имаше верен спътник с изключително остро обоняние. Някои биха го нарекли дори магическо обоняние.

— Хайде, Алек. Да пипнем тази гадина. — Хейзъл поднесе тестето под носа на Алек, който го подуши няколко секунди и после веднага тръгна нанякъде.

Преди да го последва, Хейзъл се обърна за момент. Видя през витрината угроженото изражение на Бил Донован, който правеше странни движения с челюстта си. Хейзъл се усмихна леко и тръгна след Алек.

* * *

Алек заведе Хейзъл до изоставен склад в индустриалната част на Армингтън, на другия край на града. Джонатан Грейвс наистина се беше постарал да потъне вдън земя след фиаското с Нанси. Тъй като нямаше и помен от охрана, Хейзъл пренебрегна предупредителните знаци и просто се покатери над оградата.

— Ако видиш Грейвс да се опитва да избяга, знаеш какво да правиш — каза тя на Алек, който остана от другата страна на оградата.

Хейзъл стана невидима с помощта на илюзия и заобиколи склада, за да влезе през задния му вход. Вратата изскърца зловещо и тя изчака няколко минути преди да влезе, в случай че Грейвс я бе чул. Когато влезе, обаче видя, че опасенията ѝ бяха напразни. Дори и при не особено доброто осветление бе повече от ясно, че в склада нямаше никого. Хейзъл бързо установи, че това бе само временно. В единия край на склада имаше спален чувал и няколко празни кутии за пица. Хейзъл се приближи, надявайки се да е намерила леговището на Грейвс, а не дома на някой нещастен бездомник. Тя започна да рови и бързо откри скритата книга във възглавницата. На пръв поглед приличаше на албум със снимки, но Хейзъл веднага усети, че корицата на книгата бе маскирана с илюзия. Истинското ѝ заглавие гласеше:

ЧЕРНИТЕ ИЗКУСТВА И КАК ДА ГИ ОВЛАДЕЕМ

— Бинго — прошепна Хейзъл и отвори книгата.

Вътре имаше албум със снимки на Джонатан Грейвс и някаква жена, най-вероятно съпругата му. Този път не беше илюзия. Хейзъл примигна объркано. Странно. Тя извади една от снимките и я разгledа по- внимателно. Най-обикновена снимка. Хейзъл затвори очи и се пресегна с магическите си сетива. Ето! Още една илюзия, този път много по-сложна и изкусна, която прикриваше нещо в снимката. Тя я премахна и отвори очи.

По цялата задна част на снимката бяха надраскани символи и техните описание. Заглавието над тях гласеше:

Грейвс бе преписал съдържанието на книгата върху снимките и после ги бе прикрил с помощта на илюзии. Хитро.

Отвън внезапно проехтя вълчи вой. Хейзъл се сепна. Алек я предупреждаваше, че някой идва. Грейвс. „Запази спокойствие“, каза си Хейзъл. „Той не знае, че си тук.“

— Кой е тук? — дрезгавият глас на Джонатан Грейвс отекна в празния склад.

Вратата. Хейзъл беше забравила вратата отворена. Тя мислено се наруга за тази грешка. Грейвс имаше опит с илюзии и веднага щеше да усети нейния трик за невидимост, особено щом вече знаеше, че в склада има някого. Трябваше да мисли бързо.

Погледът ѝ попадна върху снимките. Някои от тези на Грейвс бяха скорошни, като имаше дори една от последните няколко месеца, когато вече бе без коса, но всички на съпругата му бяха стари. Част от тях дори бяха пожълтели. Това означаваше или развод, или...

— Покажи се! — извика Грейвс.

Хейзъл действа инстинктивно и създаде нова илюзия точно когато Грейвс се появи. Той я видя и веднага пребледня.

— Линда?!

— Джонатан! — гласът ѝ едва ли приличаше на този на Линда. Хейзъл се надяваше той да е толкова изненадан, че да не забележи.

— Ти... си тук! Но... нима това означава... той каза, че... че...

Хейзъл наблюдаваше как първоначалната паника и объркване прерастват в щастие и облекчение и веднага разбра какво се бе случило. Развод или...

— Аз съм мъртва, Джонатан. Спомням си как умрях. Не трябва да съм тук. Какво си направил, Джонатан?

Грейвс падна на колене и се разплака.

— О, Линда, съжалявам, толкова съжалявам! Бях такъв глупак! Ти беше всичко за мен и когато те загубих... загубих всичко! Започнах да пия... изгониха ме от цирка. Отидох да живея при братовчед си Чарли, който бе така добър да ме приеме и да се грижи за мен. Но

колкото и да бе добър, той не можеше да запълни дупката в живота ми, която остана след твоята смърт. Имаше едно момиче... Нанси... тя приличаше толкова на теб... но не беше същото! Бях готов на всичко, за да те върна, скъпа!

— На всичко?

— На всичко!

— Дори и на това? — Хейзъл хвърли дебелата книга в краката му. — Дори и на черна магия?!

— Да! — Грейвс започна да кърши ръце и да се поти. — Дори и на това! Откраднах тази книга от цирка в деня, в който ме изгониха. Исках да си отмъстя и взех първото нещо, което видях в склада. Кой знае колко време е била захвърлена там, без никой да знае какво представлява всъщност. И аз самия не знаех до съвсем насекоро! Но когато разбрах, осъзнах, че мога да те върна измежду живите! И сега си тук!

Хейзъл поклати глава.

— Призова демон от отвъдното, само за да ме върнеш?

— Да! Не ти ли казах, че съм готов на всичко?

— И демонът просто се съгласи, така ли?

Грейвс трепна и отклони поглед.

— Ами... не. Не съвсем. Аз му предложих душата си в замяна на твоята и той прие сделката, но в момента, в който подписах договора му, той се отметна и каза, че ме притежава. Накара ме да правя каквото пожелае и каза, че ще те върне само когато сметне, че съм свършил достатъчно за него.

Демон, който се отмята от сделката си? Хейзъл не беше особено добре запозната с изчадията, но малкото, което все пак знаеше, бе, че за демон сделката е изключително обвързваща. Древни закони им забраняваха да се отмятат от уговорките си. Дори и най-силните демони се подчиняваха на тези правила.

— Какво те караше да правиш?

— Линда, моля те, нека не говорим за...

— Какво те караше да правиш? — повтори Хейзъл по-твърдо.

— Да... да крада души. Има заклинание, чрез което мога насилиствено да изтръгна душата на някой и да я пратя в отвъдното. Той ме накара да го използвам и да... да му пращам душите на невинните.

— КАК СМЕЕШ, ДЖОНАТАН ГРЕЙВС! — изкрешя Хейзъл, прилагайки всичкия си актьорски талант и собствения си гняв. — Как смееш?! Нямаш ли сърце? Наистина ли си способен на такова нещо?!

Грейвс се сви още повече.

— Линда, скъпа... направих го за теб...

— Не, Джонатан! Направил си го за себе си! — Умът на Хейзъл прещрака. — Призови го.

Джонатан се сепна.

— Какво?

— Демонът. Призови го.

— Линда...

— СЕГА!

Грейвс взе книгата в ръка, извади една от снимките и видимо треперейки, започна да рецитира някакво заклинание на древен език. Всяка сричка бе пропита с енергия. Хейзъл усети как настърхва, както и познатата миризма на развалени яйца.

Очите на Джонатан Грейвс се подбелиха и той падна на земята. Няколко секунди по-късно тялото му се надигна, започна да расте и да става по-високо и по-мускулесто, разкъсвайки дрехите на Грейвс. Кожата му придоби аленочервен оттенък. От челото му изникнаха рога. Ноктите му станаха дълги и остри като бръсначи. Очите му бяха две огнени кълба.

— Колко странно — каза демонът с глас, от който сякаш температурата в склада спадна с десетина градуса. — Ти си Линда Грейвс. Но аз мога да се закълна, че Линда Грейвс не е напусната моето царство, което означава, че ти си не си Линда Грейвс. Коя си ти, скъпа моя, и какво искаш?

Хейзъл премахна илюзията и застана пред демона.

— Аз съм Хейзъл Найт — каза тя твърдо. — И искам да направя сделка.

Демонът се засмя зловещо и за миг Хейзъл видя раздвоения му език.

— Какъв късмет! Обикновено трябва да чакам с векове някой да ме потърси за сделка, а сега, двама за по-малко една година! Предполагам, че знаеш, че има само едно нещо, което аз бих приел от теб?

Хейзъл кимна.

— Душата ми.

— Да!

— И в замяна мога да поискам всичко?

— Абсолютно всичко! — каза демонът с усмивка.

— Добре тогава. Давам душата си... — Хейзъл се подсмехна. —

Срещу безопасното връщане на всички души, откраднати от Грейвс.

Усмивката на демона угасна.

— Боя се... че не мога да приема.

— Защо не? — попита Хейзъл.

— Защото... в тази сделка няма никаква изгода за теб. Подобна самоотверженост е изключително... рядка. Почти всяка човешка прищявка е в полза на някаква лична изгода. Дори нашият скъп приятел Джонатан, който искаше да върне жена си, мислеше главно за себе си и за своята загуба...

— Докато аз искам да спася хора, които са ми напълно непознати — каза Хейзъл.

Беше се досетила, докато слушаше сополивите извинения на Джонатан Грейвс по-рано.

— Именно. Това прави душата ти прекалено... чиста... за мен.

Няма да мога дори да я докосна.

— За разлика от Джонатан.

— Неговата добрина беше условна и породена от алчност. Това покварява душата и ми позволява... известни свободи.

— Като например да го превърнеш в свой слуга?

— Мога да обявя вече покварената му душа за некачествена и да го обявя в опит за измама. Според древните закони сам трябва да определя каква е цената, която той трябва да плати, за да изкупи „грешката“ си. Сделката все още ме задължава да върна Линда сред живите, но кога ще го направя... е изцяло друг въпрос.

— Ти не сметна за нужно да кажеш тази подробност на Джонатан, нали?

— Не е мой проблем, че той е толкова невнимателен.

Хейзъл поклати глава, погнусена.

— Относно нашата сделка...

— Няма сделка. Казах, че не приемам.

— Значи се отмяташ от обещанието?

— Не съм обещал нищо.

— Нима?

Хейзъл призова две илюзии, едната, която беше самата нея, а другата демона.

— Нека преговорим — каза Хейзъл и илюзиите оживяха и започнаха да разговарят:

— Предполагам, че знаеш, че има само едно нещо, което аз бих приел от теб?

— Душата ми.

— Да!

— И в замяна мога да поискам всичко?

— Абсолютно всичко! — каза илюзията на демонът с усмивка и после изчезна.

— Лично аз мисля — каза истинската Хейзъл. — Че това е напълно валиден устен договор.

— Дори и да е така — отвърна демонът през зъби. — Вече ти казах, че не мога да взема душата ти. Дори не мога да я докосна.

— Това не е мой проблем — каза Хейзъл. — Аз съм готова да ти я дам. Ти трябва да ми дадеш това, което искам.

Демонът изръмжа гневно.

— Добре. За съжаление... си права.

— Върни всички души, които Джонатан ти е дал — каза Хейзъл триумфално. — И никога повече не се доближавай до тях.

Демонът вдигна заканително пръст.

— Нека не прекаляваме. Каква беше сделката ни пак? — Той щракна с пръсти и създаде илюзия на Хейзъл.

— Давам душата си... — каза мнимата Хейзъл. — Срещу безопасното връщане на всички души, откраднати от Грейвс.

— Мога да гарантирам безопасното завръщане и нищо повече. — Очите на демона проблеснаха. — И също така мога да ти гарантирам, че в мига, в който всички се завърнат и сделката е завършена, смятам да ги разкъсам на парчета, докато ти гледаш... и после да направя същото с теб.

Хейзъл преглътна. Можеше ли да се справи с демона? Едва ли, но можеше да опита. Не, беше длъжна да опита. Тридесет и осем

невинни мъже и жени разчитаха на нея.

— Имаме ли сделка? — попита демонът.

— Да. Освободи ги.

Демонът се поклони театрално и с едно движение на ръката си отвори портал към отвъдното. Хейзъл не смееше да погледне директно в портала. Един поглед можеше да ѝ коства разсыдъка. Една по една, отвлечените души излизаха от портала, объркани и изплашени. Някои започнаха да пищят, когато видяха демона, но повечето бяха прекалено отмалели, за да правят каквото и да е и просто рухнаха на земята. Тридесет и три, тридесет и четири...

Хейзъл сви ръцете си в юмруци. Демонът стоеше абсолютно неподвижно и я гледаше ухилено.

Тридесет и шест, тридесет и седем...

Това беше много глупава идея.

Тридесет и осем.

Демонът нададе адски рев и се хвърли напред, измагьосвайки гигантско огнено острие. Хейзъл отскочи настрани и призова десетки илюзии, които започнаха да крещят, да махат с ръце и да вдигат колкото се може повече шум. Тя се надяваше какофонията да обърка демона и да ѝ позволи да се скрие. Адското изчадие обаче прекарваше почти цялото си време насред писъци и крясъци и знаеше точно как да фокусира слуха си, за да ги пренебрегне и да чува само това, което го интересува. Той подмина илюзиите и се устреми към Хейзъл, замахвайки с острието си. Тя се наведе, за да избегне удара, и хвърли огнена топка по него. Илюзиите бяха нейният специалитет, но тя знаеше и някои други магии. Пламъците се разляха по тялото на демона, все едно го беше замерила с балон, пълен с вода.

— Недей така, гъделичкаш ме.

Демон. От ада. И тя се опитваше да го победи с пламъци. Паниката ѝ пречеше да мисли, а в момента — и да се движи. Демонът вдигна острието си. Хейзъл осъзна, че това е краят и затвори очи.

Внезапно Алек изскочи сякаш от нищото и се нахвърли върху демона, който изрева от изненада и после от болка, когато зъбите на вълка се забиха в плътта му. Хейзъл се сепна. Алек беше дошъл за нея и в момента печелеше време. Веднага се втурна към книгата и я прелисти, търсейки снимката, която бе извадила по-рано. Ето я!

ЗАЩИТНИ РУНИ ПРОТИВ ДЕМОНИ

Тя използва илюзии, за да начертава руните по своето тяло, по тялото на Алек и по телата на всички останали, които седяха неподвижни и вкочанени от страх. Това, че бяха просто илюзии, щеше да отслаби силата на защитната магия, но тя нямаше време за нещо по-добро. Хейзъл започна да рецитира заклинанието, което за щастие не беше особено дълго.

Миг след като го завърши, Алек падна на земята, скимтейки. Демонът го беше оковал в измагъосани вериги. Огненото му острие се спусна надолу, за да разсече вълка на две... и отскочи на сантиметри от тялото му, сякаш там имаше невидима бариера.

— Какво?! — изрева изчадието. — Ах, да. Защитни руни. Колко хитро. Жалко, много исках да ви изкормя. Изглежда ще трябва да се задоволя с това да ви премажа.

Демонът вдигна ръце и започна да произнася заклинание. Земята се разтресе. Той щеше да събори сградата върху тях! Защитните руни нямаше да ги предпазят от това.

Хейзъл започна трескаво да прелиства книгата, надявайки се да намери заклинание, с което да прогони демона. Такова нямаше. Разбира се, че нямаше. Ако имаше, Джонатан Грейвс щеше да го е използвал досега. Хейзъл започваше да се отчайва. Времето ѝ изтичаше. Тя се опита да си припомни дали демоните имаха някакви слабости или нещо, което може да ги отблъсне, или нещо, което... което... не могат да докоснат. Хейзъл отново започна да прелиства книгата, но този път знаеше точно какво търси и къде да го намери.

ЗАКЛИНАНИЕ ЗА ОТДЕЛЯНЕ НА ДУША ОТ ТЯЛОТО

Джонатан Грейвс бе използвал това заклинание, за да отдели душите на жертвите си, а после друга магия, за да прати душата и тялото на човека в отвъдното. Това позволявало на демона да присвои

душата, което обикновено не би могъл да направи без разрешението на нейния собственик.

Хейзъл щеше да приложи заклинанието... върху себе си.

Тя започна да рецитира думите и още при първата произнесена сричка усети как душата ѝ напуска тялото. Характерът, емоциите, всичко, което я изграждаше като личност и като пълноценно човешко същество, бавно и сигурно се отделяха от нея. Спомените оставаха, но без съпътстващите ги чувства те бяха като откъси от нечий друг живот. Сърцето не спираше да бие и белите дробове бяха все така жадни за кислород, но това беше единственото, което можеше да я определи като жива в момента.

За момент Хейзъл си помисли дали илюзиите изпитваха подобна празнота, но после тази мисъл изчезна, заедно с всичко останало. От душата ѝ бяха останали само късчета. Миниатюрни фрагменти, без никаква връзка помежду си, които бяха съхранени толкова дълбоко в нея, че дори заклинанието не можеше да ги изтръгне. Първата ѝ целувка. Трепет. Танц в дъждъ. Щастие. Алек. Обич. Тези късчета бяха нейния сал в океана от празнота, в който я бе превърнало заклинанието. Те ѝ помогнаха да се съсредоточи, вместо да потъне в мрака.

Душата ѝ представляваше сноп чисто бяла енергия в ръката. Тя се концентрира и се опита да изстреля тази енергия по същия начин, по който би изстреляла огнена топка. Най-голямата и най-силна огнена топка, която някога бе призовавала.

Демонът се обърна към нея.

— Какво...

Хейзъл го удари със собствената си душа. Душа, която тя бе готова да жертва за живота на хора, които дори не познаваше. Душа, прекалено чиста за един демон. Която той дори не можеше да докосне. Тя го заслепи и го отблъсна назад през все още отворения портал.

Хейзъл прекрати заклинанието и внезапно абсолютно всички емоции, които някога бе изпитвала през живота си, я връхлятя едновременно. Душата ѝ се завръщаше в тялото, но приливът на информация беше прекалено голям. Хейзъл не можа да го понесе и припадна. Последното нещо, което видя, преди да загуби съзнание, бе как порталът се затваря.

* * *

— Мисля, че се събужда.

Хейзъл бавно отвори очи и изстена. Около нея имаше много разтревожени човешки лица, както и една обезпокоена вълча муцуна. Тя се изправи.

— Колко време бях в безсъзнание?

— Няколко часа — отговори един младеж. Ако Хейзъл си спомняше правилно от снимките, името му беше Джеймс Уайт. — Тъкмо се чудехме дали да те заведем в болница, но вълкът не ни пускаше да се приближим.

Хейзъл се усмихна измъчено.

— Алек, глупчо такъв.

Алек я близна по лицето.

— Добре ли си? — попита я разтревожено една жена. Хейзъл я позна веднага. Нанси.

— Рано е да се каже, но мисля, че ще се оправя.

Последва неловко мълчание.

— А сега какво? — попита някой.

— Сега ли? — отвърна Хейзъл. — Сега ще се приберете по домовете си и ще разкажете на полицията история, която не включва нито мен, нито демони и после ще имате дълъг и спокоен живот.

Хората си тръгнаха. Някои от тях промърмориха благодарности, но повечето просто я подминаха. Хейзъл не ги винеше. Шокът все още бе ясно изписан по лицата им. Тя дори не можеше да си представи какво са преживели. Дано с времето успеят да го преодолеят.

Джеймс Уайт беше последният останал.

— Въпрос ли имаш, Джеймс? — попита Хейзъл.

— Ами, не. Всъщност, да. В известен смисъл. Аз, ъм... — Джеймс подсмръкна и разроши кестенявата си коса. — Просто... исках да ви кажа... че сте много красива и...

Хейзъл простена. Джеймс се сконфузи.

— Ъм, да... едва ли ще искате, но това е моят номер. Може да ми звъннете някой път.

Хейзъл взе листчето хартия, което Джеймс и подаде и го прибра в джоба си.

— И такааа... ъм, аз ще тръгвам. До скоро! — Джеймс бързо се изниза с почервеняло лице.

Хейзъл поклати тъжно глава. Той изглеждаше сладък, но всякааква връзка, която можеха да имат беше обречена от самото начало. Джеймс не намираше нея за красива, а илюзията, която тя си бе сложила, за да се... не. Не. Тя не бе имала възможността да се маскира както обикновено след битката с демона. Джеймс не бе видял илюзия.

Той бе видял как тя изглеждаше наистина. И я смяташе за красива!

По устните на Хейзъл Найт заигра усмивка.

Може би все пак щеше да му се обади.

— Хайде, Алек. Да се приберем у дома.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на **Моята библиотека** и нейните всеотдайни помощници.

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.